

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) M. D., b) Ing. M. D.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 30 A 79/2022-129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 30 A 79/2022-129, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 30 A 79/2022-129, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 30 A 79/2022-129.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 30 A 79/2022-129, **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného usnesení, jehož výrokem I. Krajský soud v Brně zamítl jejich žádost o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2022, č. j. JMK 83801/2022. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru správních činností, ze dne 25. 4. 2022, sp. zn. 3850/OSC/MMB/0149354/2022, kterým byl dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona

č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), v relevantním znění, zrušen údaj o místu trvalého pobytu žalobců na adrese S. X, B., a místem trvalého pobytu žalobců se dle § 10 odst. 5 téhož zákona stalo sídlo ohlašovny prvostupňového správního orgánu, tj. H. X, B. Výrokem II. kasační stížností napadeného usnesení krajský soud žalobce vyzval, aby každý z nich zaplatil ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení soudní poplatek za danou žalobu ve výši 3000 Kč.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud v napadeném usnesení dospěl k závěru, že žalobcům nelze přiznat osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť ani na jím zaslanou výzvu nedoložili splnění podmínky nemajetnosti. Dle krajského soudu žalobci v žalobě a v následném podání ze dne 6. 9. 2022 vylicili své majetkové poměry jen zcela obecně, uvedli, že nemají peníze, pobírají důchod a je proti nim vedena exekuce, nesdělili však výši pobíraného důchodu, neosvětlili svou celkovou majetkovou situaci ani svá tvrzení nepodložili žádnými důkazy, přestože k tomu byli soudem vyzváni. Naopak výslovně uvedli, že soudem zaslaný formulář vyplňovat nehodlají, neboť výši svých nákladů mohou jen těžko odhadovat.

[3] Krajský soud se neztotožnil ani s argumentací žalobců o protiústavnosti institutu soudních poplatků, přičemž v této souvislosti zejména odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08. Dodal, že důvodem pro osvobození žalobců od soudních poplatků nemůže být ani údajně chybný postup správních orgánů a soudů v předcházejících řízeních či tvrzené rozhodování k tomu neoprávněných osob v těchto věcech.

[4] V návaznosti na neosvobození žalobců od soudních poplatků je krajský soud dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), s odkazem na § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona a položku 18 bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, vyzval ke splnění poplatkové povinnosti ve stanovené lhůtě.

III. Kasační stížnost žalobců a vyjádření žalovaného

[5] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti usnesení krajského soudu brojí kasační stížností, v níž navrhují jeho zrušení v celém rozsahu, přičemž pokud jde o důvody kasační stížnosti, odkazují na další k ní přiložené podání nazvané „*Urgence řádného projednání naší žaloby*“, původně adresované krajskému soudu, jímž reagovali na vydání napadeného usnesení. V daném podání označují stěžovatelé napadené usnesení opakovaně jako „*přípis*“ a tvrdí, že o jejich žádosti o osvobození od soudního poplatku v řízení před krajským soudem nebylo dosud rozhodnuto, neboť dané usnesení vydal toliko předseda senátu, ačkoliv k rozhodnutí o dané věci byl příslušný senát krajského soudu.

[6] Dle stěžovatelů byla žádost o osvobození od soudních poplatků do žaloby včleněna toliko z procesní opatrnosti, trvají však na tom, že je poplatková povinnost v daném řízení vůbec netížila. Stěžovatelé považují zákon o soudních poplatcích za protiústavní, přičemž současně mají za to, že tento zákon poplatkovou povinnost pro předcházející řízení před krajským soudem nestanoví. Opakují, že v předcházejících řízeních byla popřena jejich

pokračování

práva, přičemž za této situace není dle jejich názoru v dané věci zapotřebí vést žádné „určovací řízení“, a tedy ani platit soudní poplatek. Pokud by mělo být rozhodováno o osvobození stěžovatelů od soudních poplatků, mělo by se tak dle jejich názoru stát až poté, co bude rozhodnuto o věci samé.

[7] Stěžovatelé dále namítají, že se krajský soud v napadeném usnesení nijak nevyrovnal se skutečností, že základem žaloby je „*popření práv na řádné úřední osoby v předchozích řízeních*“ a že řízení o této věci musí být vedeno „*bezpoplatkově*“. Krajským soudem zmiňovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08, dle stěžovatelů potvrzuje jejich argumentaci, neboť v tehdy posuzovaném případě Ústavní soud zrušil napadená usnesení proto, že obecné soudy před jejich vydáním neposoudily, zda se na daná řízení nevztahuje osvobození od soudních poplatků dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“).

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas. Stěžovatelé kasační stížností výslovně napadají výrok I. i výrok II. napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že je kasační stížnost ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Výrokem II. napadeného usnesení totiž byli stěžovatelé vyzváni k zaplacení soudních poplatků za podání žaloby, taková výzva je přitom rozhodnutím, kterým se upravuje toliko vedení řízení; jde o upozornění na zákonnou povinnost zaplatit soudní poplatek, avšak sama o sobě tato výzva v tomto případě nezakládá žádné negativní důsledky pro účastníky řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2005, č. j. 2 As 2/2005–37, či ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005–47, publ. pod č. 973/2006 Sb. NSS). V tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou, a nezbylo mu tedy, než ji ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení krajského soudu dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout. V tomto kontextu tedy lze dodat, že krajský soud postupoval správně, poučil-li stěžovatele v napadeném usnesení o tom, že proti výroku II. tohoto usnesení není opravný prostředek přípustný.

[10] Proti výroku I. usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků je naopak, jak stěžovatele rovněž správně poučil krajský soud, podání kasační stížnosti přípustné. Vzhledem k tomu, že i tato přípustná část kasační stížnosti směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, kterým řízení před krajským soudem nebylo skončeno, nepodléhá soudnímu poplatku a stěžovatelé, byť by nedisponovali příslušným právníkům vzděláním, nemusí být v řízení o této kasační stížnosti zastoupeni ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. advokátem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014–19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na

www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu se argumentace stěžovatelů týkající se tvrzené protiústavnosti požadavku na povinné zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti advokátem, předestřená v kasační stížnosti, jeví bezpředmětnou.

[11] Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl stěžovateli vznesenou námitku podjatosti soudce JUDr. Tomáše Langáška, který byl v posuzované věci v souladu s rozvrhem práce náhradním členem senátu pro případ nepřítomnosti některého z členů pátého senátu Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že JUDr. Langášek nebyl povolán k účasti na vydání rozhodnutí v posuzované věci, nebyl zde ani důvod postupovat věc dle § 8 odst. 3 a 5 s. ř. s. za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti jinému senátu Nejvyššího správního soudu.

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal výrok I. napadeného usnesení krajského soudu v mezích rozsahu přípustné části kasační stížnosti a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda takto přezkoumávaná část napadeného usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že přípustná část kasační stížnosti není důvodná.

[13] Především nelze dát stěžovatelům zapravdu, že zákon o soudních poplatcích s řízením, které svou žalobou zahájili před krajským soudem, nespojuje poplatkovou povinnost. Stěžovatelé se z podstaty žalobní argumentace, kterou je to, že v předcházejících řízeních nerozhodovaly „*řádné úřední osoby*“, snaží dovodit, že se jednalo o jakýsi specifický žalobní typ či zvláštní řízení, s nímž zákon o soudních poplatcích nespojuje vznik poplatkové povinnosti. Tak tomu však v žádném případě není. Soudní řád správní definuje jednotlivé žalobní typy, resp. návrhy na zahájení řízení, přičemž nepočítá s možností vytváření nových specifických typů žalob. Ačkoliv stěžovatelé v žalobě zmínili rovněž § 87 odst. 2 s. ř. s., je z žaloby jako celku (především z jejího druhého odstavce) patrné, že se domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně, zjevně se tedy jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. (ke správnosti volby tohoto žalobního typu viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005-108, publ. pod č. 1259/2007 Sb. NSS).

[14] Poplatková povinnost v takovém případě vyplývá (jak správně popsal již krajský soud) z § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, podle něhož povinnost platit soudní poplatek za řízení vzniká podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Výši poplatkové povinnosti v daném případě stanoví položka 18 bodu 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků, podle níž činí soudní poplatek za žalobu podanou ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu 3000 Kč. Zákon o soudních poplatcích tedy zjevně povinnost platit v daném případě soudní poplatek zakládá.

[15] Jak již bylo řečeno, na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že podstatou žalobní argumentace bylo stěžovateli tvrzené „*popření práv na řádné úřední osoby v předchozích řízeních*“; zákon totiž nestanoví žádné omezení poplatkové povinnosti v závislosti na podstatě žalobní argumentace, nebyl zde tedy ani důvod, aby se touto skutečností krajský soud zabýval v odůvodnění napadeného usnesení. Pro úplnost lze dodat, že v posuzovaném případě nic nenásvědčovalo tomu, že by snad stěžovatelé danou žalobou směřovali k zahájení řízení dle zákona o odpovědnosti státu za škodu, k němuž by byli věcně

pokračování

příslušné soudy v občanském soudním řízení. Tento zákon stěžovatelé v žalobě nezmínili a nedomáhali se náhrady škody, nýbrž zrušení jimi označených rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně.

[16] Předpokladem stanovení povinnosti zaplatit soudní poplatek za řízení o žalobě rozhodně není vydání rozhodnutí o věci samé. Jak je patrné z již zmiňovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, povinnost zaplatit soudní poplatek za řízení vzniká podáním žaloby, nikoliv rozhodnutím o ní, jak se domnívají stěžovatelé. Zaplacení soudního poplatku je naopak jednou z podmínek, aby soud vůbec mohl o věci samé rozhodnout; případné nezaplacení soudního poplatku v soudem stanovené lhůtě má za následek zastavení řízení [§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.].

[17] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatele v daném řízení tížila poplatková povinnost, která vznikla podáním žaloby.

[18] Jak dále správně uvedl již krajský soud, zakotvení poplatkové povinnosti v řízení před soudem není samo o sobě v žádném případě protiústavní, jedná se o zcela standardní institut plnící mimo jiné regulační funkci v přístupu k soudům, který používá kromě České republiky rovněž řada dalších demokratických právních států. Z tohoto předpokladu vychází rovněž Ústavní soud, a to nejen v krajském soudem zmíněném nálezu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08, ale rovněž např. v nálezu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. I. ÚS 2025/19, v němž Ústavní soud konstatoval, že zákonem blíže upravená povinnost účastníka řízení zaplatit soudní poplatek v zásadě patří mezi přípustná omezení práva na spravedlivý proces (viz bod 20 odůvodnění tohoto nálezu). Poplatkovou povinnost by bylo možné považovat za rozpornou s čl. 36 Listiny základních práv a svobod zakotvujícím právo na přístup k soudu pouze tehdy, pokud by v konkrétním případě s ohledem na svou výši a majetkové poměry účastníka řízení představovala nepřiměřenou překážku v přístupu k soudu. Takovým nepřiměřeným dopadům zákona o soudních poplatcích lze předejít právě prostřednictvím institutu individuálního osvobození účastníka od poplatkové povinnosti, který je pro účely soudního řízení správního upraven v § 36 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatelům tedy nelze přisvědčit, namítají-li protiústavnost samotné povinnosti platit v řízení před soudem soudní poplatky, resp. protiústavnost zákona o soudních poplatcích jako takového.

[19] Stěžovatelé v žalobě mj. uvedli, že žádají, aby jim „poplatky za podání žaloby byly prominuty, a to úplně“, k této žádosti dodali, že jejich jedinými příjmy jsou jejich důchody, o jejichž část jsou „protiústavně okrádání“ exekutorkou. Krajský soud stěžovatele přípisem ze dne 25. 8. 2022, č. j. 30 A 79/2022-116 a č. j. 30 A 79/2022-117, mj. poučil o povinnosti doložit pro účely posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků své majetkové poměry, přičemž jim za tímto účelem zaslal příslušné formuláře. Tyto přípisy byly stěžovatelům dle údajů na dokladech o doručení do datové schránky, založených ve spise krajského soudu, doručeny dne 29. 8. 2022 prostřednictvím jejich datových schránek. Stěžovatelé na dané přípisy reagovali podáním ze dne 6. 9. 2022, v němž k výzvě k doložení majetkových poměrů uvedli pouze to, že dle jejich názoru v daném řízení nejsou povinni platit soudní poplatek, že institut soudních poplatků považují za protiústavní a že na zaplacení soudních poplatků nemají peníze a jsou v exekuci. Poukázali na „brozivou situaci s náklady na energie“ a dodali, že náklady na tyto výdaje neznají a znát nemohou. Majitel

nemovitosti, v níž stěžovatelé v současnosti bydlí, nemá zkušenosti se spotřebou plynu a elektřiny v této nemovitosti v zimním období, jelikož tato nemovitost byla dosud používána pouze jako chalupa k letním pobytům. Vyplňování soudem zaslaných formulářů by dle stěžovatelů za dané situace postrádalo smysl. Krajský soud následně napadeným usnesením žádost stěžovatelů o osvobození od soudních poplatků zamítl, neboť dospěl k závěru, že nesplnili povinnost sdělit a doložit konkrétní okolnosti podstatné pro posouzení jejich majetkových poměrů.

[20] Dle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

[21] V této souvislosti je třeba předně zdůraznit, že navrhovatel, který se domáhá toho, aby byl z důvodu své nemajetnosti osvobozen od soudních poplatků, musí nejen sám aktivně o osvobození požádat, ale současně jej tíží břemeno tvrzení o nepříznivé majetkové situaci a povinnost toto tvrzení osvědčit. Aby totiž mohl soud jeho materiální podmínky řádně zhodnotit, musí mu k tomu navrhovatel poskytnout součinnost v tom smyslu, že soudu hodnověrným a prokazatelným způsobem své poměry sdělí. Břemeno tvrzení i důkazní leží na navrhovateli, a je proto zejména v jeho zájmu, aby soudu dostatečně konkrétně své osobní a majetkové poměry popsal, a současně, aby projevil zákonem požadovanou aktivitu a předložil doklady prokazující jeho nemajetnost. Nesplní-li navrhovatel tuto svou povinnost, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004-50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Nevěrohodnost či neúplnost tvrzení ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby bylo žádosti vyhověno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009-88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS).

[22] Z výše rekapitulovaného obsahu spisu krajského soudu je patrné, že stěžovatelé popsalí své majetkové poměry pouze ve vší obecnosti, aniž by krajskému soudu sdělili jakékoliv konkrétní informace týkající se jejich osobních, výdělkových a majetkových poměrů. Stěžovatelé tedy v žádném případě nesplnili povinnost sdělit soudu hodnověrným a prokazatelným způsobem své poměry, natož aby svá tvrzení řádně doložili. I kdyby snad stěžovatelé skutečně nebyli schopni ani odhadnout své náklady na vytápění svého obydlí a na další energie, zajisté jim nic nebránilo ve sdělení výše ostatních výdajů (např. nájemné, přibližné náklady na stravu, ošacení, případnou dopravu atd.), příjmů a jejich aktuální majetkové situace (zejména větších jimi vlastněných majetkových hodnot, případných úspor atd.) a popřípadě také v doložení jejich tvrzení. Pokud stěžovatelé v tomto směru nesdělili krajskému soudu žádné konkrétní informace, neměl krajský soud možnost ověřit tvrzenou nemajetnost stěžovatelů, a nemohl je tedy osvobodit od soudních poplatků. Pouhé obecné tvrzení stěžovatelů o tom, že na zaplacení soudních poplatků nemají peníze a že je proti nim vedeno exekuční řízení, samo o sobě rozhodně nepředstavuje dostatečně konkrétní popis jejich majetkových poměrů. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud žádost stěžovatelů o osvobození od soudních poplatků zamítl.

pokračování

[23] Posledním kasačním bodem tedy zůstává námitka, podle níž měl o zamítnutí žádosti stěžovatelů o ustanovení zástupce rozhodnout senát krajského soudu, nikoliv pouze předseda senátu. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

[24] Dle opakovaně zmiňovaného § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhoduje o osvobození účastníka od soudních poplatků předseda senátu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti již v rozsudku ze dne 8. 4. 2011, č. j. 5 As 79/2010-60, judikoval, že o žádosti účastníka řízení o osvobození od soudních poplatků může podle § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout předseda senátu, a to bez ohledu na to, zda je žádosti vyhověno, nebo je žádost zamítnuta. Tento závěr Nejvyšší správní soud výslovně (byť bez bližšího odůvodnění) potvrdil rovněž např. v bodě 20 rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 As 75/2013-18.

[25] Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelé v řízení před krajským soudem argumentovali obecným rozporem institutu soudních poplatků s ústavním pořádkem. Krajský soud se s danou argumentací zcela přezkoumatelným způsobem vypořádal odkazem na judikaturu Ústavního soudu, přičemž danou právní úpravu neshledal rozpornou s ústavním pořádkem, nebyl tedy povinen postupovat dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ve spojení s § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v relevantním znění, jak naznačují stěžovatelé.

[26] Stěžovatelům rovněž nelze přisvědčit, že k posouzení toho, zda jsou zde důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu, byl příslušný senát krajského soudu, nikoliv pouze předseda senátu. Možnost (a současně povinnost) soudu předložit věc Ústavnímu soudu představuje prostředek pro řešení situace, kdy soud, jsa dle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán zákonem, dospěje k přesvědčení, že aplikovaný zákon či jeho část je v rozporu s ústavním pořádkem. Existence této možnosti však v žádném případě nevylučuje, aby si předseda senátu ve věci, o níž mu přísluší rozhodovat samostatně, učinil sám úsudek o souladu jím aplikované zákonné úpravy s ústavním pořádkem. I předseda senátu je totiž při svém rozhodování vázán vedle běžných zákonů též ústavním pořádkem, ústavnost jím uplatňované právní úpravy tedy posuzuje v podstatě v každém případě i bez námitek, byť tak často nečiní v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně. Tím, že účastník řízení uplatní námitku protiústavnosti aplikované právní úpravy, tedy nevzniká soudu povinnost předložit věc Ústavnímu soudu ani nezaniká oprávnění předsedy senátu vydat v zákonem předvídaných případech samostatně rozhodnutí.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že mu není zřejmé, v jakém směru by pro posouzení projednávané věci měl být relevantní stěžovateli zmiňovaný § 132 o. s. ř., který upravuje způsob hodnocení důkazů soudem, či nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 22/13, kterým bylo z důvodu jeho nepřipustné retroaktivity zrušeno ustanovení stanovící účinnost zákona č. 494/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zákona č. 306/2009 Sb., a některé další zákony.

V. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost v rozsahu, v němž směřuje proti výroku I. napadeného usnesení krajského soudu důvodnou, a proto ji v tomto rozsahu dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení o té části kasační stížnosti, jež byla zamítnuta, se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o té části kasační stížnosti, jež byla odmítnuta, se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 10. listopadu 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu